

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főlelvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a.

Hangszerek.

Hangszerkereskedés.
A kirakat még villanyfényben ég,
Ajtaja zárva rég.
Egy pillanat.
A lábam sürgősen továbbhalad,
de még soká utánamrémlenek
a néma hangszerek.
Hiszen a lelkük lelkemmel rokon.
Mennyi zsongó muzsika szunnyad
a hallgató, a titkos húrokon.
Vajon ki kelti fel?
Művész, akire tenger szív figyel,
dobban, érez,
kinek mosolya, könnye ezreké lesz.
Indulójára léleksereg indul
s a föld poros határain túl
mind magasabba, magasabba ér,
éled az elhaló remény...
Vagy kopott kontár, akinek kezén
a szent titok, a zengő költemény
alszik, hiába szánod,
véget nem érő csipkerózsáalmot?
Nagy a hangszerkereskedés.
Sok a hangszer, de a művész kevés.
Mind, tudom, mind művészre várnak
s odajutnak pénzes kontárnak.
A cremonai hegedű se tudja,
ha megveszik, hogy hová visz az útja.
Csoda, vagy játék, fület sértő,
minden lehet: angyal, kísértő.
Szférák zenéje tudna lenni,
hiába: nem függ tőle semmi.
Száz lehetőség. S tehetetlen
pihen rideg kalmárkezekben.
Szomorú hangszersors ez az egész.

Még most is látom: fényes kirakatból
sóvárgó húrjuk a szemembe néz.
Oh, milyen megbecsülhetetlen,
hogy bár a lelkük lelkemmel rokon,
a sorsuk idegen,
s nincs rideg, számító kalmárkezekben
a hangszerem.
Enyém és engem illet számadás.
Tőlem függ, hogy mivé lesz:
hogy kontárkézre jut vagy célhoz ér
az Alkotó örök művészkezébe.
Sokáig rossz sáfára voltam.
Játszhatott rajta kontárhangulat
és kontárfájdalom.
De jött a Művész. Jött és egyre kérte:
»Hadd játsszam rajta már az én dalom.
Én alkottam, én formáltam szeretve,
a húrjai titkát én ismerem.«
Hittem s rábízta szent művészkezébe
a hangszerem.
Azóta nem is játszik rajta más,
feledtem régi dalt és régi lázat.
S ha kezébe' zenél,
a muzsikája ha lelket elér,
könny ha kiesordul, szem ha felragyog,
hullám csap át fölöttem: szent alázat.
A kirakatból
hallgatag húrok ragyogtak felém.
Lesz-e, aki felébreszt
alvó muzsika, zengő költemény?
Lesztek-e győztes, szép csodává,
amivé Alkotótok tervezett?
Én embersorsomat dicsérem
és áldván áldom a művészkezet.

B. E. d. p. t.

Ne bölcselkedjünk feljebb, mint ahogy kell!*

A keresztyén ember elkötelezett ember. Az első elkötelező tény Róm. 12:1 szerint az Istennek megtapasztalt irgalmassága, amely az Istentől elfordult bűnös embert a bűnbe engedte, hogy reádöbbenjen bűnösségére, és amely azután megragadta és megbocsátó szeretettel kiemelte ezt az embert bűneiből. A másik elkötelező tény Róm. 13:11 szerint az elkövetkező üdvösség napja.

Mire kötelez bennünket ez a két tény? »Ne szabjátok magotokat e világhoz!« Ahhoz a világhoz, amelyben Krisztus nem Ur. Ez a világ nem lehet mérvadó a keresztyén ember számára akkor, amikor véleményt alkot magának valamiről s ennek kifejezést ad, és amikor cselekszik vagy nem cselekszik nap-nap után a mindennapi életben. Nem alkalmazkodhat ehhez a világhoz és nem olvadhat bele és nem veheti magára azt a formát, amelyben ez a világ él. A keresztyén ember számára mérvadó csak az Isten akarata lehet. Itt határozottan ellentétbe kerül a keresztyén ember a világgal. Ebben a világban az ő életének nincs semmi-féle gyökere; más világban gyökerezik. Kedves Testvérem, az a fontos kérdés, hogy mi keresztyének a világhoz szabjuk-e magunkat, vagy valóban az Istenhez? A világ mérvadó a számunkra, mikor gondolkozunk, vagy Isten akarata? Arra vagyunk elkötelezve mi keresztyének, hogy a világgal álljunk úgy szemben, hogy az Isten akaratahoz szabjuk ma-

gunkat.

Azonban ehhez az szükséges, hogy felismerjük Isten akaratát. Azért most az a fontos kérdés, hogy megvan-e bennünk keresztyéneken az a képesség, amellyel megítélni tudjuk, hogy mi az Istennek szent és jó és tökéletes törvénye. Vagy ha megvolt ez a képességünk, nem veszítettük-e el, vagy legalább is nem homályosodott-e el bennünk? Ez a legmesszebbmenő kihatással van gondolkodásunkra, akarásunkra, egész életünkre.

Hogy Isten akaratát felismerhessük, elménknek meg kell újulnia. Kétségtelen, hogy az elme, az ész van hivatva Isten akaratának a fel- és megismerésére. De önmagára támaszkodva sohasem lesz képes Isten akaratának a megismerésére. Sőt ellenkezőleg, a mi eszünk ellensége az Istennek. Luther erre vonatkozólag azt mondja, hogy a hitnek a titkai, az Istennek dolgai az ész számára felismerhetetlenek, felfoghatatlanok. Az emberi ész úgy okoskodik, hogy vagy nem tudja Isten, hogy hogyan mennek a dolgok össze-vissza, vagy tudja, és nincs hatalma ahhoz, hogy belenyúljon az összevisszaságba. Tehát vagy bolonddá, vagy gonosztevővé teszi Istent. Világos, hogy ez az ész ellenségként áll szemben az Istennek. Az Isten Szentlelke által meg kell a mi elménknek újulnia, ha meg akarjuk ismerni az Isten akaratát. Azonban itt nem egyszerűsrimindenkorra való megújulásról van szó, hanem a mi elménknek megújulásáról; nap-nap után meg kell újulnunk. Csak ha a mi elménk megújulhat, lesz lehetséges, hogy a mi egész személyiségünk megváltozzék, a gondolkodásunk, a hozzákapcsolódó érzésvilágunk és a hozzákapcsolódó

*Zulauf Henrik lelkésznek a Fébé tagjai részére rendezett konferencián tartott előadása vázlatos kivonatban.

cselekedeteink, szóval az egész életünk. Azért olyan nagyon fontos az elménk megújulása, mert ez teszi lehetővé, hogy teljes egészében meg-megújuljon a keresztyén ember, vagyis újra és újra felismerje az Isten akaratát, újra és újra megragadja Isten akaratát, újra és újra döntsön az Isten akarata mellett, újra és újra — ha úgy tetszik — naponként megtérjen az Istenhez, újra és újra, folyton-folyvást nem a világhoz, hanem az Istenhez szabja az életét és ezáltal kivesse az életéből ezt a rettenetes negatívumot, a világhoz szabást.

Hogyha az egész személyiségünk megváltozik, akkor *nem lesz többé feljebb bölcselkedés*, mint ahogy kell. Nem lesz *elbizakodottság*. Pál apostol ír arról, hogy az ember engedelmessé válik az ő testvérének, embertársának. De az elbizakodott ember hogyan volna képes önmagát alárendelni a másik akaratának? És ugyanígy azt mondja Pál apostol, hogy a keresztyén ember alázza meg magát Isten hatalmas keze alatt. De az elbizakodott ember hogyan volna képes arra, hogy minden nehézséget, fájdalmat elfogadjon az Isten kezéből, mikor a szívében az van: majd megbírkózom magam is, nem várok az Istenre. Az elbizakodott ember mi módon volna képes az ő gondjait oda vetni az Isten szívére? Ezért mondom, hogy ha valaki megváltozik Isten Lelke által, akkor nem fog feljebb bölcselkedni, nem lesz elbizakodott, hanem rábízta magát az Istenre és az Istentől vár mindent.

És aki ilyenmódon megváltozott, annak az életében *a hit a mérték*. Istentől kapta a maga hitét. Ez az egyéni Krisztus-hitünk, melyet az Úrtól kaptunk, magá-

ban foglalja a személyes felelősség komolyságát s a szabadságát is.

Tegyük fel a komoly kérdést: nincs-e mibennünk felettébb való bölcselkedés, nincs-e mibennünk elbizakodottság emberrel, Istennel szemben, és a mi életünknek az igazi mértéke csakugyan a magunk hite-e? Ha talán azt kell felelnünk, hogy mi nem a mi hitünk mértéke szerint éljük a keresztyén életünket, akkor ez csak azt mutatja, hogy nem újultunk meg az elménkben, nem ismertük fel az Isten akaratát, és bizonyos világhozszabás van az életünkben. Ezért könyörögjünk az Urnak Szentlelkéért, hogy megújítson, megváltoztasson, és a hitünket tegye rendíthetetlen mértékké az életünkben. Z. H.

Hogyan képes az Isten...?!

»Hogyan képes az Isten, akiről azt mondjátok, hogy szeretet, akit magasztaltok, hogy »valamit akar, megcselekszi mennyen és földön«, elnézni, ha a fájdalom összeroncsol egy testet és nem nyújtani ki segítő kezét? Hogyan képes elnézni ezt a sok szenvedést, nyomort a világon anélkül, hogy véget vetne minden nyomorúságnak?«

Életvidám, fiatal lány szívéből törtek elő ezek a keserű, lázadó szavak. Lezuhant a lóról és súlyosan megsérült. Éppen az orvosi ítélet hangzott el felette: »Egész életére béna marad. Erre fellázadt benne minden: »Gyűlölöm az Istent! Igen, gyűlölöm!« — sikoltotta. — »Hogyan engedhetette ezt meg, ha mindenható?« A hű barát, a lelkigondozó hallgatott. Aztán, mintha másra akarná terelni a beszédet, megkérdezte: »Gyermekem, nagyon fájt amikor

rádtették a gipszkötést?» »Fájt? Rettenetes volt!« »Hát az édesapád nem volt ott?« »Óh, hogyan lett volna ott!« »Mégis megengedte, hogy így kínozzanak? Hiszen megtilthatta volna az orvosoknak!« »De hisz ez szükséges volt. Ez segíthet odáig, hogy legalább fel tudjak ülni.« »Ugy? Igen«, — a jóbarát ajkát lassan, megfontoltan hagyták el a szavak, — »édesapád látta, hogy milyen fájdalmat okoz neked az orvos és megengedte, bármennyire szeret téged, vagy éppen azért, mert annyira szeret téged?« A beteg nagy szeméit a beszélő arcára szegezte. »Azt akarja mondani«, — kérdezte habozva — »hogy Isten azért engedte meg ezt a borzasztó szerencsétlenséget, mert szeret engem?« Az némán bólintott. Beszél-ni nem volt képes.

A másik kéz.

Nem emlékszem már hogyan is terelődött vallási dolgokra a beszélgetés, de egyszer csak azon vitatkozott a társaság, mit lehet még ma is elhinni és mit nem. »A csodákban való hitet, ahogy azt tőlünk keresztyénektől követelik, egyenesen lehetetlenné teszik a modern tudomány eredményei!« — szavalt egy vidám, erőteljes, ötven év körüli úr. Mindenki helyeselt, csak egy sápadt fiatalember vetett közbe egy kérdést: »Tudják uraim, mi a csodákon a legcsodálatosabb?« Várakozásteljesen néztek rá. »Hogy alapjában véve nem is csodálatosak.« Néhanyan mosolyogtak, de ő zavartalanul folytatta: »A csoda nem a természet törvényeivel ellentétben történik, hanem a világ előttünk még rejtett törvényszerűségeivel függ össze.« »Engedje meg« — hangzott a közbevetés — »a

Biblia például azt követeli, hogy higgyük el, miszerint...« »Igen, igen, a Biblia tényei, az úgynevezett csodák, csak azért csodák az ön szemében, mert a saját életében még nem tapasztalt csodát.« »Azt megengedem. Eddig mindig azt figyeltem, hogy a legtermészetesebben történik minden.« A fiatalember elmosolyodott: »Ha szabad, mutatok most a szemükláttára egy csodát, hogy a két-féle megítélést szemléltessem«. Egy kis vonalzózt emelt fel az asztalról, s a többiek elé tartotta. »Mi történik, ha elengedem? Ugy-e, leesik a vonalzó? A föld vonzása ezt teszi természetessé. De ha felemelkednék a mennyezetre, vagy állva maradna a levegőben?« »Az feltétlenül csoda volna, de azt nem tudja megtenni.« »Lássuk!«: a fiatalember eleresztette a vonalzót, de gyorsan utánakapott a balkezével és megfogta. »Ime, jogos várakozásuk nem teljesült: a vonalzó nem esett le.« »Hogyan esett volna« — fakadt ki az ötvenes úr — »ha a másik kezével elkapta.« »Milyen hálás vagyok ezért az észrevételért. Igen, itt közreműködött »a másik kéz«. Minden csodánál az »a másik kéz« az, amelyik hirtelen véghezvisz valami előttünk lehetetlennek látszó dolgot. És én azokhoz a kevesekhez tartozom, akik életükben érzésként meg tapasztalták már ezt a csodatévő »másik kezét».

*****

Óvakodjál attól, hogy szentté, a hitnek hősvé akarl lenni! engedj, hogy az Ur Lelke csöndben végezhesse munkáját és benn szíved rejtekében gyarapítsa hitedet! S maradj meg ebben, maradj szegény, nyomorult és mezítelen a te Urad előtt! Ez a lelki élet titka, ez a rejtett bölcseség.

Oravala: Parasztproféta.

Nagy emberek a Bibliáról.

Strindberg német költő, utolsó napjairól jegyezték fel a következőket: »Vasárnap este 9 órakor volt utoljára eszméleténél. Kezébe vette a mindig mellette fekvő Bibliát és megszólalt: »Leszámoltam az étellel. Kész a mérleg.« — És a Bibliára mutatott, — »Ez az egyedül helyes«.

S hadd álljanak itt még a jólis-mert népies írónak, Rosegger Pé-ternek a szavai: »Akármilyen gazdag az irodalom, nincs még egy könyvnek az a hatalmas megelé-gítő ereje, mint az evangéliumnak. Mi volna, ha a szomjas olvasók, akiket már semmi sem képes ki-elégíteni, egyszer ez után a könyv után nyúlnának? Hogy elálmél-kodnának, észrevevén, hogy ő- és új idők minden irodalmának gyűj-tőpontja a Biblia!«

Miért nem akarta Nietzsche az Istent meglátni?

Nem túlzunk, ha Nietzschét a legnagyobb Isten és Krisztustagadónak nevezzük. Hiszen maga mondta, hogy ha csak egy nálánál istentelenebb embert mutatnak is neki, ahhoz fog iskolába járni. De miért gyűlölte így az Istent ez a nagytehetségű ember? Meg-felel ő erre a kérdésre is: »Ha volna Isten, hogyan bírnám én ki, hogy ne magam legyek az Is-ten?!«

Itt az ősbűn, a kevélység. A Sátán is olyan akart lenni, mint az Isten. Az ember bukásáról is azt mondja az Ige, hogy ez a kí-sértő hang lázította fel az Isten ellen: »olyan leszel, mint az Is-ten!« A kevélység áldozatai nem akarnak Istent túrni maguk mel-lett, maguk felett. Becsukják a

szemüket és elzárkóznak a leg-nagyobb igazság elől. Ez az Ige: »Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad« — rájuk vonatkozik.

S mi lett az istentelen Nietz-sche sorsa? Ő, aki az egész em-beriség tanítója akart lenni, ma-gányról, rettegésről panaszkodott. Azt mondta, hogy a megfeszített kínjai semmit se jelentenek azok-hoz a kínokhoz képest, amelyeket neki kell elviselnie. S tanácstalan-ságában a tébolyba menekült. Az a cédula, amelyik ott maradt az íróasztalán, amikor ő a végte-len éjszakába belézuhan, bizony-sága annak, hogy Nietzsche egy az egy működésére ható keleti szernek az igénybevitelével tu-datosan vetette magát az örület karjaiba. Így olvassuk nővére ál-tal kiadott életrajzában is.

Mért menekült az örületbe? Kö-vetkező szavai talán fellebbentik a titok fátyolát: »Eljutottam min-den cél megtagadására s az oko-zati összefüggés felismerhetlen-ségét éreztem. Mire való mindez? Nem az az érzés töltött-e be min-dig, hogy teljes felelőtlenséget te-remtsek s minden dicsérettől, gáncstól, minden tegnaptól és má-tól függetlenítsem magam?«

Egészséges ember nem is képes magának a teljes felelőtlenség ér-zését megteremteni. Örültek ké-pesek talán rá, de egészségesek?

S mégis meg kellett látnia azt az Istent, akit olyan merészen ta-gadott. Ő maga ismeri be: »Kü-lönös, hogy mindennek, ami az életben történt, minden kis és nagy szerencsétlenségnek, javam-ra kellett szolgálnia. Mintha min-den esemény azt az egyet iga-zolná, hogy van Isten, aki gon-doskodik rólunk. Szinte kísértés-be eshetnék az ember, hogy hig-yjen valamilyen Istenben.«

K Ü L M I S S Z I Ó

Piros és fekete körök.
Kína.

Amikor a Nanchungban munkálkodó Schröder Elza testvér március elején körútra készült, legelőször is a nanchungi keresztyéneket gyűjtötte össze. Térképet rögtönzött a körülöttük elterülő falvakról, városokról. Két nagy piros kör Nanchungot és Dongvan-tsangot jelezte, mint a keresztyén gyülekezetek két központját. Dzo-ma-tsang, Tiauden-ba és Li-du helyét három zöld kör jelezte. Ezekben a helyeken új élet ébredt. Sárga körrel jelölt három olyan falut, ahol meglanyhultak, elhidegültek a keresztyének. De mindez eltűnt a sok fekete kör között. Negyven fekete kör, negyven hely, ahol még teljes a sötétség. (Hány ilyen fekete és sárga kör van a világon, még a mi keresztyén hazánkban is!) Ezután arra kérte a keresztyén testvéreket, hogy vegyenek részt imáikkal ők is a munkájában.

Már másnap reggel két keresztyén asszony jelentkezett, hogy ők nemcsak imádsággal, hanem személyesen óhajtják Elza testvért elkísérni. Így négyen indultak útnak. A bibliás asszony volt a negyedik. Nagy csónakon tették meg az utat. 8 fapadot és több bambuszszéket, zsámolyt vittek magukkal, hogy a li-dau helyiséget berendezzék. De alig kezdődött el az összejövetel, úgy tele lettek a régi padok is, az újak is, hogy háromszor annyi is kevés lett volna. Egészen az ajtóig sűrűn álltak az emberek. Elza testvér levele boldogan beszél a három kínai asszony bizonyosságátételéről. A bibliásasszony szavaiból az Urét

való fáradhatatlan lelkesedés sugárzott, Sen szavaiból csak úgy áradt az Urban talált határtalan öröm, Li, az egykori buddhista asszony, pedig égett az Ur és testvérei iránti szeretettől. Ugy hangzott a bizonyosságátételük, mint egy gyönyörű négyszólamú ének. S az Ur látniok engedte, hogyan mozdulnak meg a szívek. Régi ellenségek jöttek el és hallgattak figyelmesen. Sokan kérték, hogy jegyezzék fel a nevüket, mint olyanokét, akik keresik az igazságot, s látogassák meg őket máskor is, igazítsák útba a Szentírásban. Leggyakrabban ezek a kérdések hangzottak el: Mit cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? Hogyan közeledhetem az igaz Istenhez, akiben most már hiszek? — Óh, milyen öröm volt ezekre a kérdésekre felelni!

A kis élénk Sennel kettesben indult el Li-dugól a misszionáriusnő teljesen ismeretlen falvak felkeresésére. Visszatérőben két falut éppen csak érintettek, mert elfogytak már az irataik. Az Ur különös kegyelme volt ez. Másnap hallották, hogy alig hagyták el ők ezeket a falvakat, rablók rontottak rájuk, egyiket teljesen felperzselték, a menekülő lakosságra pedig sortűzet adtak. »Nem szunynyad el a mi őrizőnk.« Mennyire megtapasztalták ismét ezt az Igét.

Husvétra hazatértek, de április elején új útnak indultak kelet felé. Hogy mind kevesebb legyen a fekete kör. Hogy piros lángok gyúljanak mindenfelé: Isten tüzei a sötét pogány világban. Kísérjük hű imával Krisztus szolgálóinak ezt a mentő munkáját.

*****

Minden ember választhat két dolog között, vagy Krisztust követi, vagy Őt üldözi.

TUDAKOZZÁTK AZ IRÁSOKAT!

Júl. 17. Jónás 1. Jer. 23:16—29. Jónás próféta volt, tehát Istennek, a szolgálatra kiválasztott embere. Isten határozott parancsot ad neki, amelynek engedelmeskednie kellene. De Jónásban fölülkerekedik a saját emberi természete, amelynek nincs inyére a parancs, s ellenkező irányba indul, mint amerre az Ur küldi. Ezt büntetlenül senki sem cselekedheti. Jónást is utoléri a büntetés, de ugyanakkor fölébred benne a büntudat is. Nem akarja, hogy büne miatt mások is elvesszenek, inkább a tengerbe dobattja magát. Jónás történetének már ebből az első részéből is tanulhatunk.

Júl. 18. Máté 7:13—23. Róm. 8:12—17. Máté 12:46—50. Csel. 16:16—23. Test és lélek küzködnek a hit útján megindult emberben. A test az ó-ember cselekedeteit akarja folytatni, a lélek a Szentlélek vezetése alá óhajtja adni magát. Nagy kérdés minden egyes esetben: melyik győz? A lélek győzelmére az segít, ha elfogadjuk a Szentlélek bizonyágtételét, hogy nem kénytelenségből kell Istennek engedelmeskednünk, mert hiszen Ő nem zsarnok úr, hanem szerető Atya.

Júl. 19. Jónás 2. I. Kir. 17:8—24. A büntudatot mélységes bűnbánat követi Jónás lelkében. S itt tűnik ki, hogy mikor Isten megaláz és szenvedésekbe visz, az is az Ő szeretetéből fakad és javunkra válik. Nehéz lehetett Jónásnak három napig a hal gyomrának sötét börtönében lenni, de ez nem kétségbeesésbe, hanem bűnének alázatos megvallására vezette. S ezt Isten munkálta a szívében. Isten indította imádkozásra s azért meg is hallgathatta imádságát. Ugy-e bár, ismét sokat tanulhattunk a Jónás történetéből?

Júl. 20. Jónás 3. I. Kir. 18:1—15. A nagy bűnbánat és bűnbocsánat elenére is, fájdalom, még mindig látjuk Jónásban az ó-embert. Látszólag engedelmeskedik Istennek s elindul bűnbánatot hirdetni a ninivélieknek. De szívében nem az az indulat van, amelyet Isten akart beléoltani. Azt hiszi, hogy a bűnbánat hirdetése tulajdonképpen ítélet hirdetése, mert Ninive nem fog megtérni. De Isten nem ítéletet, hanem kegyelmet hirdet, s a kegyelem bűnbánatra indítja a sziveket. S ha Jónásnak megbocsátott, mi-

kor bűnbánattal hozzá kiáltott, hogyne bocsátana meg Ninive népének?

Júl. 21. Jónás 4. I. Kir. 18:16—29. Jónásnak nem tetszik a dolog. Versengeni kezd Istennel, mert ő nem úgy gondolta. Minek is éljen tovább, ha ilyen kudarcot kellett vallania? Hát kudarc az, ha ébresztő szótatunkra a lelkek megtérnek? Jónás így látja, éppen azért, mert ő másra volt elkészülve. Ellenkező dolog is megtörténhetik az ige hirdetőikkel. T. i. az, hogy nem isteni megbízásból hirdetik az ígét, hanem a saját akaratukból, s akkor sincs eredmény, nincsenek megérések, s következik az elkedvetlenség. De nekünk is meg kell tanulnunk, éppen úgy, mint Jónásnak, hogy mindig az a fő, hogy Isten mit akar. Jónást nagyon egyszerű, mindennapi példával tanította meg az Ur, tévedésének felismerésére. Figyeljük meg mi is mindennapi életünknek egyszerű eseményeit.

Júl. 22. Gal. 1:1—10. I. Kir. 18:30—46. Pál apostol ennek a levélnek 3—5. verseiben röviden összefoglalja az evangélium lényegét, amelyet már előbb hirdetett a galáciabelieknek. Azóta azoknál más ige hirdetők jártak, hamis próféták, akik elferdítették ezt kat vegyítve belé. Pál a legkeményebb szavakkal ítéli el ezeket, átoknak nevezi őket.

Júl. 23. Gal. 1:11—24. I. Kir. 19:1—18. Az ige hirdetői tiszt elhivatás. Erré a feladatra Isten hívja el az embert, sokszor egészen csodálatos módon. Pál elhivatása is csodálatos volt. A legnagyobb ellenségeskedésből, amelyet a keresztyénekkal szemben folytatott, hívta el őt az Ur, hogy legyen Ő neki bizonyágtévője. Pál teljesen tudatában volt annak, hogy elhivatása teljesen az ő érdeme és hozzájárulása nélkül történt, s éppen azért egyedül Istent illeti a dicsőség. Jó volna, ha a mai kor emberei is megtanulnák ebből, hogy ne a multjuk szerint ítélik meg az embereket, mert az a mult lehet nagyon sötét is. Hanem ha nyilvánvaló, hogy jelenükben, ige hirdetésükben, egész magatartásukban, életükben Isten Lelke munkálkodik, akkor fogadják el a munkájukat s dicsőítsék érte Istent.

Júl. 24. Gal. 2:1—14. Péld. 16:1—9. Pál, teljes bizonyosságban afelől, hogy Isten hívta el őt a szolgálatra, em-

bereknek is megadja az őket megillető tiszteletet. A tekintélyesek előtt bejelentő szándékait, munkájára vonatkozó terveit. S azok nem tehetnek mást, mint hogy elismerjék a Pálnak adott kegyelmet. De Pál attól sem riad vissza, hogy egy olyan tekintélyes tanítványnak, mint Péter, szemére hányja, ha valami bűnt lát benne. Mindig enged annak a világosságnak, amelyet Istentől nyert.

Júl. 25. Luk. 16:1—12. I. Kor. 10:1—13. Máté 13:44—46. Csel. 17:16—34. A pusztában bujdosó zsidók mind *egy* lelki eledelt ettek és *egy* lelki italt ittak, vagyis mindnyájan ugyanabban a kegyelemben részesültek s a többség mégis elhullt a pusztában s csak kevesen jutottak be az ígért földre. S miért? Mert gonosz dolgokat kívántak. Mi is, az új testamentom gyermekei, egy és ugyanazon kegyelemben részesültünk, a Krisztus vére árán szerzett szabadításban. Vigyázzunk, hogy azok közé tartozzunk, akik bejutnak a mennyei Kánaánba.

Júl. 26. Gal. 2:15—21. I. Kir. 21:1—14. Akár zsidó, akár pogány, akár névleges keresztyén, senki sem igazulhat meg a törvény cselekedeteiből, csakis a Krisztusban való hit által. Ez a hit új életnek a szerzője. A régi élet, az ó-ember, félre van téve, meg van feszítve. Ez a nagy tény hit által valósul meg az életünkben. S ennek a hitnek folytonosnak kell lennie, nem lehet az új életet az újjászületés tényével elintézni. Folytonosan meríteni kell hittel a Jézus érdeméből, kegyelméből, életéből. Így erősödik meg bennünk az új ember, hogy valóban Krisztus élhessen bennünk.

Júl. 27. Gal. 3:1—14. I. Kir. 21:15—29. Ha csak azok igazulnának meg, akik a törvényt igyekeznek betölteni, akkor elsősorban a zsidó népnek kellene megigazulni, mert neki adatott a törvény. De éppen Pálnál, aki a leghívebben igyekezett betölteni a törvényt, látjuk, hogy nem abból igazult meg, hanem a Jézus Krisztusban való hit által. A törvény által azért nem igazulhat meg senki, mert senki sem képes a törvényt tökéletesen betölteni, hinni azonban mindenki tudhat, mert a hit éppen az emberi tehetetlenség kifejezője. Amit én nem tudok véghezvinni, azt elvégezte helyettem Krisztus. Ez az én békeségem.

Júl. 28. Gal. 3:15—29. I. Kir. 22:1—14. Az ígért régebben adatott, mint a törvény. Amaz Ábrahámnak, emez Mózesnek. S a törvény nem azért adatott, hogy semmivé tegye az ígérést, hanem azért, hogy az emberi nevelje, s megmutassa neki, hogy képtelen a törvénynek eleget tenni s nem tehet mást, mint hogy a kegyelemhez folyamodjék s azt hit által elfogadja. A kegyelem Krisztusban nyilvánult meg a legtökéletesebben, s így lett Ő számunkra út, amely az Atyához vezet.

Júl. 29. Gal. 4:1—20. I. Kir. 22:15—28. Ma is sok keresztyén munkásnak megvan az a fájdalma, amiről itt Pál apostol szól, hogy t. i. mikor a galaták közt az evangéliumot hirdette, akkor azok azt elfogadták, s mikor eltávozott tőlük és tévtanok kerültek hozzájuk, akkor elhagyták a tiszta tant és tévtanokra jutottak. Figyelmeztetés ez mindnyájunk számára. Ha Isten kegyelméből befogadtuk a tiszta evangéliumot, maradjunk meg mellette, ne akarjunk semmit hozzátenni, sem belőle elvenni. Engedjük naponként az Ige világosságát a szívünkbe hatolni s kövessük azt.

Júl. 30. Gal. 5:1—10. I. Kir. 22:29—40. Az igazi hitnek ismertetőjele az, hogy szeretet által munkálkodik, nem télenkedik, hanem munkálkodik és pedig önzetlenül, nem a maga dicsőségét keresve, hanem mások javát s mindenben Isten dicsőségét. Minden hűtlenség elveszi a maga büntetését, de legszigorúbb ítélet alá azok esnek, akik másokat tévútra vezetnek hamis tanításokkal.

Júl. 31. Gal. 5:11—26. Jer. 7:1—11. A jócselekedetek nem érdemszerzők, hanem a hitnek természetes gyümölcsei. S mivel a hit az Isten ajándéka, ezek a gyümölcsök is Istentől erednek, s nem elbizakodottságra kell, hogy vezessenek, hanem alázatosságra és hálára. Ez a Lélek szerint való járás. Hogy Lélek szerint jár-e valaki, azt elsősorban Isten látja, de láthatják az emberek is, a Lélek gyümölcseiből. A Lélek szerint járó ember maga nem kérkedik hitének gyümölcseivel, mert mindig érzi, hogy azok hiányosak, s amennyiben vannak is, Istené érték a dicsőség.

Vargha Gyulané.